

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Warszawa, dn. 29.02.2024 r.
KIGEiT/385 /02/2024

Sz. P
Andrzej Wyrobiec
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
ul. Krakowskie Przedmieście 15
00-971 Warszawa

Dotyczy: Konsultacje publiczne zmiany projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw (UC6) z dn. 14.02.2024 r.

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z ogłoszonymi konsultacjami projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw (nr UC6) w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów), poniżej przedstawiamy uwagi Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji (dalej „KIGEiT”).

Na wstępie pragniemy podziękować za wznowienie prac nad w/wym. projektem ustawy (dalej „projekt”) oraz za możliwość zabrania głosu w procesie konsultacji nowej wersji projektu. Liczymy na konstruktywne uwzględnienie naszych uwag w dalszym toku prac oraz na sprawne zakończenie procesu legislacyjnego.

Poniżej przedstawiamy uwagi członków Izby.

I. **Uwagi odnoszące się do transpozycji dyrektywy 2019/790 w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (tzw. dyrektywy „Digital Single Market”, zwanej dalej „dyrektywą DSM”):**

1. PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE DOSTAWCÓW USŁUG UDOSTĘPNIANIA TREŚCI ONLINE

Popieramy projektowane przepisy odnoszące się do dostawców usług udostępniania treści online.
W naszej ocenie są one zgodne z treścią i duchem dyrektywy DSM i odzwierciedlają postulaty zgłaszane przez izby gospodarcze na wcześniejszych etapach konsultacji.

2. UWZGLĘDNIENIE W PROJEKCIE PRZEPISÓW DOT. TWORZENIA MODELI GENERATYWNEJ SZTUCZNEJ INTELIGENCJI

Proponowane w art. 262 ust.1 i 263 ust.1 przepisy wykraczają zakres transpozycji Dyrektywy DSM. Wzbudzają one kontrowersje wśród niektórych członków Izby, którzy zgłaszają poważne zastrzeżenia wobec ich brzmienia. Temat ten wymaga z pewnością zharmonizowanego podejścia w całej Unii Europejskiej. Biorąc pod uwagę potrzebę jak najszybszego wdrożenia Dyrektywy DSM do krajowego porządku prawnego, jak też grożące Polsce kary finansowe z tytułu znacznego opóźnienia transpozycji Dyrektywy, **członkowie Izby wnioskują o nie uwzględnianie w projektowanych przepisach kwestii nie wynikających wprost z przepisów Dyrektywy i wymagających szerszej analizy oraz dyskusji z różnymi interesariuszami. Tym samym wnosimy o wykreślenie proponowanych w art. 262 ust.1 i 263 ust.1 zmian.**

3. WYMÓG PRZEJRZYSTOŚCI/OBOWIĄZEK INFORMACYJNY

Mając na uwadze treść dyrektywy 2019/790, propozycja dodania nowych art. 471 oraz art. 472 zasadniczo nie budzi zastrzeżeń. Należy jednak podkreślić, że wyjątki od obowiązku dostarczania aktualnej informacji przychodach z korzystania z utworu oraz o wynagrodzeniu należnym w związku z tym korzystaniem nie powinny dotyczyć takich form masowej eksploatacji utworów i przedmiotów praw pokrewnych, w odniesieniu do których w ogóle nie da się przygotować takiej informacji (chodzi np. o nadawanie i reemisję, gdzie nadawcy i reemitenci nie mogą w bezpośredni sposób powiązać swoich przychodów z wykorzystywaniem jednostkowych utworów). W takiej sytuacji informację na temat wysokości wpływów z eksploatacji konkretnych utworów i przedmiotów praw pokrewnych może (tylko w przybliżony sposób) ustalić organizacja zbiorowego zarządzania, dysponująca - znanymi tylko jej - zasadami repartycji, których nie identyfikuje użytkownik (np. nadawca lub reemitent). W związku z powyższym, **treść art. 471 ust. 6 należy poszerzyć przede wszystkim o eksploatację utworów w formie nadawania i reemitowania, a ewentualnie rozważyć obciążenie obowiązkiem informacyjnym organizację zbiorowego zarządzania.**

4. PRAWO DO „ODPOWIEDNIEGO I PROPORCJONALNEGO” WYNAGRODZENIA

Jednoznacznie **popieramy usunięcie z projektu wcześniejszych propozycji zmian do art. 70 ust.21 oraz dodania art. 861 wprowadzających dodatkowe uprawnienie dla twórców i wykonawców oraz nowe niezbywalne prawo do wynagrodzenia dla wykonawców utworów muzycznych i słowno-muzycznych z tytułu publicznego udostępniania utworu audiowizualnego na żądanie (dalej także „VoD”).** Ogólna zasada prawa twórców i wykonawców do odpowiedniego i proporcjonalnego wynagrodzenia, o której mowa w dyrektywie DSM, nie może być mylona z prawem do dodatkowego wynagrodzenia dla twórców i wykonawców za VoD .

Jak słusznie zauważono w uzasadnieniu do projektu ustawy (str.63), treść art. 18 oraz motywu 73 dyrektywy dotyczy zasady odpowiedniego i proporcjonalnego wynagrodzenia, która obowiązuje już w polskim prawie autorskim. Istniejąca regulacja art.43 ustawy o prawie autorskim ustanawia generalne prawo do wynagrodzenia w braku odmiennych uzgodnień stron i przewiduje mechanizm ustalania wysokości wynagrodzenia w sytuacji, gdy nie zostało ono określone w umowie z uwzględnieniem zakresu udzielonego prawa oraz korzyści wynikających z korzystania z utworu.

Wprowadzenie prawa do dodatkowego wynagrodzenia za VoD stanowiłoby zagrożenie dla efektywnie działającego rynku i swobody zawierania umów. Obowiązek zapłaty takiego dodatkowego wynagrodzenia, wymusiłby na korzystających alokację kwot płaconych dotychczas bezpośrednio twórcom i artystom za udział w produkcji na tantiemy wypłacane OZZ. W rezultacie skutkowałoby to obciążeniem twórców i artystów kosztami pośrednictwa OZZ, w tym kosztami poboru i repartycji. Ostatecznie, największymi beneficjentami takiego prawa nie byłiby twórcy ani artyści, tylko organizacje zbiorowego zarządzania.

Przyjęte przez projektodawcę podejście w zakresie wcześniejszych propozycji dot. art. 70 ust.21 oraz dodania art. 861, świadczy o głębokim zrozumieniu nie tylko przepisów i intencji dyrektywy DSM, ale także realiów rynkowych. Gdyby intencją unijnego ustawodawcy było wprowadzenie dodatkowego prawa dla twórców i wykonawców, odpowiednie przepisy zostałyby zawarte w dyrektywie DSM, analogicznie do przepisów wprowadzających nowe prawo pokrewne dla wydawców prasy (prawo do publikacji prasowych w ramach świadczenia usług drogą elektroniczną i związane z tym prawo twórców utworów zamieszczonych w publikacji prasowej do wynagrodzenia). Skoro dyrektywa DSM nie przewiduje dodatkowego wynagrodzenia dla twórców i wykonawców z tytułu publicznego udostępniania utworów na żądanie, to Państwa Członkowskie nie powinny ustanawiać tego typu uprawnień. W przeciwnym wypadku zamiast harmonizacji w zakresie prawa autorskiego na terenie UE osiągnęlibyśmy efekt przeciwny i pogłębienie różnego traktowania twórców i artystów w poszczególnych Państwach Członkowskich.

Wyrażamy głęboką nadzieję, iż podczas dalszych prac nad projektem, podejście to zostanie utrzymane.

5. PRAWO DO PUBLIKACJI PRASOWYCH W RAMACH ŚWIADCZENIA USŁUG DROGĄ ELEKTRONICZNĄ

W projektowanym art. 99⁹ przewiduje się udział autorów w wysokości 50% wynagrodzenia uzyskiwanego przez wydawców z eksploatacji nowego prawa wyłącznego. W uzasadnieniu do tej zmiany projektodawca

argumentuje, że proponowana wartość 50% wynika z postulatu dwóch organizacji reprezentujących wydawców prasowych, do którego projektodawca się przychylił.

Należy jednak zauważyć, że takie stanowisko nie jest podzielane przez całe środowisko wydawców prasowych. Proponowana w przepisie wartość 50% wynagrodzenia stanowi faktyczne quasi wyłączenie wydawców z nowo powstałego prawa pokrewnego, które w swoich założeniach miało im rekompensować wielowymiarowe nakłady na powstanie publikacji prasowych. Przypominamy, iż art.15 ust.5 dyrektywy DSM stanowi:

„Państwa członkowskie wprowadzają przepisy przewidujące, że twórcy utworów zamieszczanych w publikacjach prasowych otrzymują odpowiednią część przychodów uzyskiwanych przez wydawców prasy z tytułu korzystania z ich publikacji prasowych przez dostawców usług społeczeństwa informacyjnego.”

Biorąc pod uwagę ponoszone przez wydawców koszty związane z powstawaniem publikacji prasowych, **trudno zaakceptować, aby 50% wynagrodzenia uzyskiwanego przez wydawców stanowiło wartość „odpowiednią”**. Jeśli twórcy utworów zamieszczanych w publikacjach prasowych mieliby być dokładnie w połowie uprawnieni do wynagrodzenia uzyskiwanego przez wydawców z eksploatacji prawa do publikacji prasowych, to w istocie rzeczy nowo powstałe prawo winno być oznaczone jako „prawo pokrewne wydawców prasowych i twórców-dziennikarzy” – a taka sytuacja nie ma przecież miejsca. Prawdłowo skonstruowany przepis, zgodny z tekstem i duchem dyrektywy DSM (w której bardzo wyraźnie wybrzmiewa zasada proporcjonalności), powinien uwzględniać elastyczną formułę „odpowiedniej części przychodów”. Warto też posilkować się w tym zakresie doświadczeniami i praktykami innych Państw Członkowskich, w świetle których proponowana wartość 50% jest bezprecedensowa.

Wniosek:

W związku z powyższym wnioskujemy o zmianę brzmienia projektowanego art. 99° na:

Art. 99° . 1. **Twórcy utworów zamieszczonych w publikacji prasowej mają prawo do odpowiedniej części przychodów uzyskiwanych przez wydawcę z tytułu korzystania z prawa, o którym mowa w art. 99° ust. 2.**

- II. Uwagi odnoszące się do transpozycji dyrektywy 2019/789 ustanawiającej przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji online prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do reemisji programów telewizyjnych i radiowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/83/EWG (tzw. dyrektywy „satelitarno-kablowej II”, zwanej dalej „dyrektywą SATCAB II”):

WPROWADZENIE BEZPOŚREDNIE

Firmy zrzeszone w KIGEiT nie mają jednolitego stanowiska w sprawie wprowadzenia bezpośredniego. Temat jest skomplikowany, budzi poważne wątpliwości i kontrowersje zarówno natury prawnej, jak i biznesowej. Z tego względu poniżej prezentujemy stanowisko prezentowane przez większość część członków Izby oraz stanowisko odrębne jednej z firm członkowskich KIGEiT.

Jednocześnie pragniemy podkreślić, że członkowie Izby zdecydowanie zgadzają się co do tego, że skutkiem nowych przepisów odnoszących się do wprowadzenia bezpośredniego nie może być zawyżanie opłat poprzez stosowanie przez organizacje zbiorowego zarządzania wobec nadawców i remitentów stawki będącej sumą stawek za dwa odrębne pola eksploatacji tj. za nadawanie i reemisję.

Nie negując przyjętego w projekcie rozwiązania, pragniemy wskazać, że bez odpowiedniego doprecyzowania uczestnicy rynku telewizyjnego i radiowego będą narażeni na nieuzasadnione zawyżanie opłat na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania. Jak jednoznacznie zauważono w Dyrektywie SATCAB II, przekazywanie sygnału w drodze wprowadzenia bezpośredniego i jego późniejsze rozpowszechnienie stanowi jedno pole eksploatacji (jedną czynność rozpowszechnienia), z którego wspólnie korzystają nadawca (twórca ramówki programu radiowego lub telewizyjnego) i reemitent (operator). Tym samym, stosowana przez organizacje zbiorowego zarządzania stawka dla jednego pola eksploatacji nie może być równa sumie stawek za dwa odrębne pola eksploatacji tj. za nadawanie i reemisję.

Wniosek:

Wnoskujemy o następujące uzupełnienie przepisu art. 21¹ poprzez zmianę ust. 4 oraz dodanie ust. 5 o następującym brzmieniu (zmiany wyboldowane czerwoną czcionką):

„4. W przypadku **rozpowszechniania** utworów techniką wprowadzania bezpośredniego nadawca i reemitent dokonują **wspólnie** jednej czynności rozpowszechniania utworu, przy czym każdy z nich obowiązany jest uzyskać zgodę uprawnionego **na swój własny udział w pojedynczej czynności rozpowszechniania. Do uzyskania zgody uprawnionego na udział reemitenta w czynności, o której mowa w zdaniu poprzednim, ust. 1-3 powyżej stosuje się odpowiednio.**

5. **Organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi udzielając licencji na nadawanie i reemitowanie utworów przekazywanych techniką wprowadzania bezpośredniego, ustalając zakres licencji oraz wysokość należnego wynagrodzenie, zobowiązane są uwzględnić okoliczność dokonywania jednej a nie dwóch czynności rozpowszechnienia utworów”.**

Z wyrazami szacunku

Prezes Zarządu

Stefan Kamiński

Załącznik:

Stanowisko odrębne firmy T-Mobile Polska

Stanowisko odrębne firmy T-Mobile Polska

I. Instytucja „bezpośredniego wprowadzenia” – art. 8 w zw. z art. 2 ust. 4 dyrektywy SatCab2

- (1) Projekt zmienia art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5 obowiązującej ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej „**pr. aut.**”). Projektodawca zaproponował dwie **nowe definicje: nadawania i reemisji**. Definicja nadawania ma zostać rozszerzona o nową instytucję „bezpośredniego wprowadzenia” (dalej: „**BW**”), którą wprowadziła dyrektywa SatCab2.
- (2) W definicji nadawania przewiduje się, że procesem technicznym BW zajmowałby się tzw. „inny podmiot”. Podmiot ten dokonywałby przejęcia nadawanego sygnału w trybie technicznym BW. Wskazujemy, że określenie „inny podmiot” nie zostało w Projekcie zdefiniowane oraz nie występuje w dyrektywie SatCab2. W tym wypadku omawiana dyrektywa posługuje się innym określeniem: „dystrybutor sygnału”.
- (3) Pojęcie „dystrybutora sygnału” nie zostało w dyrektywie SatCab2 zdefiniowane. Nie ma jednak wątpliwości, że definicja ta może zostać wywiedziona zarówno z omawianej dyrektywy (definicji BW), jak i z innych przepisów prawa autorskiego, w szczególności z Konwencji Berneńskiej o prawie autorskim, która leży u podstaw wszelkich regulacji prawnoautorskich na świecie¹.
- (4) Konwencja berneńska przewiduje w art. 11bis ust. 1 (ii), że ochroną prawa autorskiego objęte jest: „wszelkie publiczne rozpowszechnianie za pomocą środków przekazu przewodowego lub bezprzewodowego dzieł nadawanych drogą radiowo-telewizyjną, jeśli to rozpowszechnianie jest dokonywane **przez inną organizację niż ta, która je nadała pierwotnie**” – nasze podkreślenie. Powyższy przepis stanowi podstawę dla pola reemisji występującego w prawie unijnym oraz prawie polskim. Podobne rozumienie pojęcia i roli „dystrybutora sygnału” wynika z definicji BW z art. 2 ust. 4 dyrektywy SatCab2, gdzie także jest mowa o innej organizacji.
- (5) Dyrektywa SatCab2 przewiduje, że „dystrybutorzy sygnału” przekazują sygnał, aby umożliwić oglądanie lub słuchanie programów – por. pkt 20 preambuły. Dyrektywa stanowi także, że na „dystrybutorach sygnału” podobnie jak i na reemitentach, spoczywa znaczne obciążenie związane z weryfikacją lub pozyskiwaniem zezwoleń na eksploatację utworów lub innych praw.
- (6) Powyższe oznacza, że działalność „dystrybutorów sygnału” oraz „reemitentów” została z sobą funkcjonalnie powiązana, co nie oznacza, że oba pola eksploatacji, na których te podmioty działają, są z sobą tożsame. Niewątpliwie, źródłem obu pól eksploatacji jest Konwencja berneńska, na co wskazuje także definicja BW, gdyż ostatecznie zarówno „dystrybutor sygnału” jak i „reemitent” dokonują przekazania sygnału pochodzącego od **organizacji, która pierwotnie ten sygnał nadała**.
- (7) Biorąc powyższe pod uwagę proponujemy, aby projektodawca zdefiniował pojęcie „dystrybutora sygnału” jako:

organizację inną niż tą, która przeprowadziła pierwotną transmisję lub pod której kontrolą i na której odpowiedzialność taka pierwotna transmisja została przeprowadzona, która pozyskuje od tej organizacji sygnał, będący nośnikiem programu, w procesie technicznym bezpośredniego wprowadzenia w celu jego rozpowszechniania.
- (8) Zwracamy uwagę, że pierwsze zdanie projektowanej definicji nadawania odwołuje się częściowo do obecnej definicji z art. 6 ust. 1 pkt 4 pr. aut. Obowiązująca definicja nadawania przewiduje, że: „nadawaniem utworu jest jego rozpowszechnianie drogą emisji radiowej lub telewizyjnej, prowadzonej w sposób bezprzewodowy (naziemny lub satelitarny) lub w sposób przewodowy”.

¹ Akt Paryski Konwencji Berneńskiej o Ochronie Dzieł Literackich i Artystycznych sporządzony w Paryżu dnia 24 lipca 1971 r., Dz.U. 1990 Nr 82, poz. 474.

Definicja ta jest zgodna z Konwencją berneńską. Co istotne, elementem, obecnej definicji nadawania, przejmowanym do nowej definicji, ma być kryterium „rozpowszechniania”. Można uznać, że z uwagi na Konwencję berneńską kryterium to („rozpowszechniania”) jest dla projektodawcy, w kontekście pola nadawania, obowiązkowe. Pojęcie „rozpowszechniania” należy rozumieć zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 3 pr. aut. Przepis ten przewiduje, że: „utworem rozpowszechnionym jest utwór, który za zezwoleniem twórcy został w jakikolwiek sposób udostępniony publicznie”.

- (9) Należy zauważyć, że druga część projektowanej definicji nadawania, która przewiduje, że nadawaniem utworu jest jego rozpowszechnianie, „**w tym**” w procesie technicznym BW, jest nie do pogodzenia z treścią definicji rozpowszechniania i Konwencją berneńską – podkreślenie nasze. Wymaga tu dodania, że w procesie technicznym BW nie dochodzi do rozpowszechniania utworów, gdyż, zgodnie z definicją BW z dyrektywy SatCab2, jest to proces niepubliczny, a więc niezwiązany z rozpowszechnianiem. Najpełniej do tego procesu odwołują się więc takie pola eksploatacji jak np. utrwalenie lub zwielokrotnienie.² W istocie jednak chodzi o nowe, wyodrębnione ze względów technologicznych oraz ekonomicznych, nieznanne wcześniej, pole eksploatacji³.
- (10) Reasumując, nie jest możliwe, jak przewiduje to Projekt, aby rozpowszechnianie sygnału, będącego nośnikiem programu, odbywało się także w trybie BW, a więc w sposób niepubliczny. Przeczy temu wspomniana powyżej definicja rozpowszechniania, która nie zawiera w sobie aspektu niepublicznego „rozpowszechniania”. Konsekwencją powyższego powinno być wyłączenie BW z definicji nadawania i reemisji oraz pozostawienie tych definicji w niezmienionym kształcie.
- (11) Powinno się zamiast tego postanowić, że do wykonywania⁴ praw do BW stosuje się **odpowiednio** (a więc nie wprost) przepisy o reemisji, co przewiduje art. 8 ust. 2 dyrektywy SatCab2, który należałoby wdrożyć oraz zmienić projektowany art. 21¹ust. 4 pr. aut. przez nadanie mu następujące brzmienia:

W przypadku, gdy organizacja radiowa lub telewizyjna przekazuje sygnał będący nośnikiem programu dystrybutorowi sygnału w drodze wprowadzania bezpośredniego, a jednocześnie sama nie przekazuje tego sygnału bezpośrednio odbiorcom, zaś dystrybutor sygnału przekazuje ten sygnał odbiorcom, wówczas organizację radiową lub telewizyjną i dystrybutora sygnału uznaje się za uczestniczących w pojedynczej czynności publicznego komunikowania, w odniesieniu do której wymagane jest uzyskanie przez tę organizację i tego dystrybutora zezwolenia odpowiednio na nadawanie i reemisję.

- (12) Należałoby wprowadzić dodatkowy ustęp 5 do art. 21¹ pr. aut, który powinien uzyskać następujące brzmienie:

Do wykonywania przez podmioty uprawnione prawa do udzielenia lub odmowy udzielenia dystrybutorom sygnału zezwolenia na transmisję w warunkach opisanych w ustępie 4, stosuje się odpowiednio przepisy o reemisji.

Powyższy przepis pozwoli wdrożyć do polskiego prawa autorskiego normę z art. 8 ust 2 dyrektywy SatCab2 oraz podkreśli, zgodnie z tą dyrektywą, że BW nie jest reemisją, choć przepisy o reemisji znajdują w tym wypadku odpowiednie zastosowanie⁵.

² Por. J.P.Kolczyński, Komunikowanie niepubliczne utworów do publiczności – kontrowersje wokół instytucji bezpośredniego wprowadzenia w prawie autorskim [w:] Ad cuius bonum? o wartościach i interesach zasługujących na ochronę prawną: księga jubileuszowa Profesor Heleny Żakowskiej-Henzler, Ż. Zemła-Pacud, T. Zimny (red.), Warszawa 2023, s. 190.

³ Tamże

⁴ Trzeba tu zaznaczyć, że wykonywanie nie opisuje treści prawa, tylko sposób jego wykonywania.

⁵ Por. J.P.Kolczyński, Komunikowanie niepubliczne... [w:] Ż. Zemła-Pacud, T. Zimny (red.), Ad cuius bonum?, op. cit., s. 189 i tam przywołana literatura tj.: A. Matlak, Projekt polskiej implementacji dyrektywy 2019/789 dotyczącej wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych w odniesieniu do transmisji online oraz reemisji programów, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2023, nr 1, s. 5–20 oraz A. Matlak, T. Targosz, M. Wyrwiński,

(13) Reasumując, w kontekście instytucji BW należy:

a) **wprowadzić definicję BW zgodną z art. 2 ust. 4 dyrektywy SatCab2 w brzmieniu:**

„wprowadzanie bezpośrednio” oznacza proces techniczny, za pomocą którego organizacja radiowa lub telewizyjna przesyła swój sygnał będący nośnikiem programu organizacji innej niż organizacja radiowa lub telewizyjna w taki sposób, że sygnał ten nie jest publicznie dostępny w trakcie tego przesyłu.

b) **wprowadzić definicję „dystrybutora sygnału” w brzmieniu:**

„dystrybutorem sygnału” jest organizacja inną niż ta, która przeprowadziła pierwotną transmisję lub pod której kontrolą i na której odpowiedzialność taka pierwotna transmisja została przeprowadzona, która pozyskuje od organizacji, która przeprowadziła pierwotną transmisję sygnał, będący nośnikiem programu, w procesie technicznym bezpośredniego wprowadzenia w celu jego rozpowszechniania.

c) **zmienić projektowany ustęp 4 art. 21¹ w ten sposób, aby nadać mu następujące brzmienie:**

W przypadku, gdy organizacja radiowa lub telewizyjna przekazuje sygnał będący nośnikiem programu dystrybutorowi sygnału w drodze wprowadzania bezpośredniego, a jednocześnie sama nie przekazuje tego sygnału bezpośrednio odbiorcom, zaś dystrybutor sygnału przekazuje ten sygnał odbiorcom, wówczas organizację radiową lub telewizyjną i dystrybutora sygnału uznaje się za uczestniczących w pojedynczej czynności publicznego komunikowania, w odniesieniu do której wymagane jest uzyskanie przez tę organizację i tego dystrybutora zezwolenia odpowiednio na nadawanie i reemisję.

d) **dodać ustęp 5 do art. 21¹ w następującym brzmieniu:**

Do wykonywania przez podmioty uprawnione prawa do udzielenia lub odmowy udzielenia dystrybutorom sygnału zezwolenia na transmisję w warunkach opisanych w ustępie 4, stosuje się odpowiednio przepisy o reemisji.

- **DODATKOWE USŁUGI ONLINE**

Pragniemy ponownie przytoczyć pojawiający się wcześniej w konsultacjach publicznych projektu postulat dotyczący dodatkowych usług online.

Zaproponowana w projekcie definicja *„dodatkowej usługi online”* została niesłusznie zawężona do utworów będących „audycjami”, podczas gdy powinna obejmować wszystkie utwory znajdujące się w programie telewizyjnym lub radiowym. Ustawodawca unijny definiował dodatkową usługę online odnosząc ją do pojęcia „programów telewizyjnych lub radiowych”, bo wszystkie utwory znajdujące się w programie mogą być przedmiotem dodatkowej usługi online. Zgodnie z art. 4 pkt. 6 ustawy o radiofonii i telewizji programem jest uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie. Zarówno audycje jak i przekazy, w tym przekazy handlowe, mogą być utworami w rozumieniu prawa autorskiego. Zatem, ograniczenie definicji dodatkowej usługi online wyłącznie do audycji stworzy sytuację gdzie, do części utworów (audycje) w ramach jednego programu stosowana będzie zasada państwa pochodzenia a do części (np. przekazy handlowe – reklamy) nie. Intencją ustawodawcy unijnego było jednolite traktowanie wszystkich utworów składających się na program telewizyjny i mogących stanowić przedmiot dodatkowych usług online. Aktualnie proponowane brzmienie odnoszące się wyłącznie do audycji będzie prowadzić do chaosu interpretacyjnego i związanej z nim niepewności i niepotrzebnych sporów.

Wybrane aspekty implementacji przepisów dyrektywy 2019/790 i dyrektywy 2019/789 w zakresie udostępniania utworów online, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2020, nr 4, s. 14–48.

Wniosek:

W związku z powyższym wnosimy o uzupełnienie definicji dodatkowej usługi online (art.6 ust.1 b, punkt 23) także o „przekazy” (w tym przekazy handlowe), które są równorzędnymi składowymi programów radiowych lub telewizyjnych, jak też o stosowną zmianę w art. 62. ust.1:

„art. 6 ust. 1 pkt. 23 dodatkową usługą online jest usługa dostarczana w systemie teleinformatycznym w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, polegająca na przekazywaniu do powszechnego odbioru przez organizację radiową lub telewizyjną lub pod jej kontrolą i na jej odpowiedzialność, audycji **i innych przekazów** telewizyjnych lub radiowych równocześnie z ich nadawaniem lub w określonym czasie po ich nadaniu przez tę organizację oraz na przekazywaniu do powszechnego odbioru wszelkich materiałów dodatkowych w stosunku do takiego nadania, które wzbogacają lub w inny sposób poszerzają nadawane audycje, w szczególności przez zapowiedzi, uzupełnianie lub ocenę treści danej audycji.”

„Art. 62. 1. Rozpowszechnianie przez organizację radiową lub telewizyjną drogą przewodową lub bezprzewodową utworów odnoszących się do:

- 1) audycji **i innych przekazów** radiowych,
- 2) audycji **i innych przekazów** telewizyjnych o charakterze informacyjnym, publicystycznym lub będących jej własnymi produkcjami w całości przez nią finansowanymi – w ramach świadczenia dodatkowej usługi online, jak również zwielokrotnianie takich utworów, niezbędne w celu świadczenia takiej dodatkowej usługi online, umożliwienia dostępu do niej lub korzystania z niej w odniesieniu do audycji **i innych przekazów**, o których mowa w pkt 1 i 2, uznaje się, do celów wykonywania praw autorskich dotyczących tych czynności, za mające miejsce wyłącznie w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w którym organizacja radiowa lub telewizyjna posiada swoje główne przedsiębiorstwo.”

II. Uwagi do proponowanych w projekcie zmian niezwiązanych z wdrażaniem w/wym. Dyrektyw:

ZMIANY DOT. ZESPOŁU DO SPRAW PRZECIWDZIAŁANIA NARUSZENIOM PRAWA AUTORSKIEGO I PRAW POKREWNYCH

Popieramy zmiany zaproponowane do art. 127¹. Skala naruszeń praw autorskich i praw pokrewnych dokonywanych w Internecie wymaga podjęcia przez państwo polskie szeroko zakrojonych i pilnych działań, które mógłby wesprzeć się m.in. wspomniany Zespół działający na nowych zasadach. Liczymy, że zaangażowanie dysponujących odpowiednią wiedzą i doświadczeniem partnerów społecznych w prace tego Zespołu wesprze proces wypracowania efektywnych rozwiązań w walce z piractwem internetowym, w tym z naruszeniami praw dystrybucji transmisji na żywo